

i kungl. förordningen angående försäljningen af vin och öl den 5 juni 1905 skall ur förordningen utgå.

Stockholm den 27 januari 1910.

L. J. Carlsson.

I motionen instämma:

<i>C. E. Svensson.</i>	<i>E. A. Leksell.</i>	<i>Sven Linders.</i>
<i>Janne Tynell.</i>	<i>J. E. Cervin.</i>	<i>Oskar Berg.</i>
<i>Robert Johansson.</i>	<i>Alfred Stürner.</i>	<i>Gustaf Strömberg.</i>
<i>A. Thylander.</i>	<i>J. Lindgren.</i>	<i>Linus Lundström.</i>
<i>F. O. Mörtsell.</i>	<i>Johan Olofsson.</i>	

Nr 84.

Af herr **Olsson** i Blädinge, om *skrifvelse till Kungl. Maj:t angående förmånsrätten för kommunalutskylder.*

En viktig samhällelig rättighet, som svenska folket innehar, är att sig själf beskatta, såväl i Riksdag och landsting, som å kyrko- och kommunalstämma.

Hvad beskattningen uti sistnämnda hänseende beträffar, har den utnyttjats i stor utsträckning, enär stora summor årligen uttaxeras för gemensamma kommunala behof.

Emellertid synes det mig vara en brist uti lagstiftningen på detta område, att, då en skattskyldig tilläfsventyrs kommit på obestånd, och särskildt då skatten är debiterad för fastighet, denna kommunalskatt icke utgår med förmånsrätt.

Uti § 57 i kungl. förordningen om kommunalstyrelse på landet heter det, att »jordägare eller boställsinnehafvare, som åt landbo eller arrendator upplåtit jord eller boställe, är från erläggande af kommunalutskylder därför befriad, enär dessa utskylder enligt 1 mom. i denna paragraf skola af brukaren erläggas».

Häraf följer, att om arrendatorn kommer på obestånd och ingenting äger, kan kommunen gå förlustig den kommunalskatt, som är arrendatorn påförd, icke allenast för hans personliga del, utan äfven för den jordegendom han arrenderar.

Detta är ju mot öfriga skattskyldiga den största orättvisa, och hvad den kan innebära, därest det är fråga om en större jordegendom, som måhända utgör en väsentlig del af en kommun, såsom ofta kan vara fallet, torde vara lätt att förstå.

Det förefaller mig knappast kunna vara mera än en mening därom, att den jordegendom, som måhända själf drager stora kostnader för fattigvård, skolväsende m. m. för därvarande underhåfvande, äfven bör svara för de kommunalutskylder, som påförts egendomen, i de fall där arrendatorn det ej förmår, och i hopp om Riksdagens bifall härtill vågar jag föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t för Riksdagen framlägga förslag till sådana bestämmelser att kommun tillförsäkras förmånsrätt i gäldenärs bo för i vederbörlig ordning uttaxerade kommunalutskylder, äfvensom att, där dessa utskylder äro debiterade för utarrenderad jordbruksfastighet, desamma må, i den mån de icke af arrendator eller ägare guldits, af fastigheten utgå med förmånsrätt.

Stockholm den 26 januari 1910.

P. M. Olsson.